

Абдулах Сидран

КОЗМА АСТРОЛОГ ТУМАЧИ НЕБЕСКЕ ЗНАКЕ ГОСПОДАРУ СВОМЕ ПРИНЦУ ЕУГЕНУ САВОЈСКОМ

Богами тешка срца, ал морам ти признат,
господару мој: моје је знање све мање
што дуље из домаје избивамо. И небо је
друкчије овдје. Јасан распоред ми је звијезда,
ал чудесан, на овом мјесту и ово доба.
И небеска магла у сумрак као да друкчије
земљи се ближи, некако све ми је чудно.
Погледај, ено, горе: она је звијезда
што трепти увијек сврховит значила поход,
обилат плијен и дому повратак срећан. И
по њојзи судећ ни овог пута друкчије
неће бити. Ал казује још ми нешто, што
прије није: Лако ћемо ући у тај град,
ал из њега изићи — тешко. Можда би мудрије
било овако само с брда га гледат, не
прилазит ближе. У звијездама видим ту слику:
гори град, и горе у граду срца твојих војника.
Нешто се сасвим нејасно збива.

— Ал шта ја

то причам? Зар већ не рекох: што дуље
из домаје избивам, моје је знање збиља
све мање. Кренимо зато, и то чудо да видимо!

ГОВОРИ САРАЈЕВО: ЈА ОСТРВО САМ, У СРЦУ СВИЈЕТА

Голем је свијет, плове континенти
и несрећа се зиба посвуда, али ово је
друго: једнако мирише шума на сјеверу и
шума на југу, и мирис тај не личи ни на што
што човјек већ је чуо, видио, дотако руком.
Узалуд ноздрве се шире (да тако заметку
утроба мајчина не мирише?) — то мирис је
Ничег, што истим гласом плаче и пјева —
јер љубав и несрећа једнако овдје имају
лице, и све је исто. На капијама, стражари
што обузима их језа, стражари што
сањају стојећи (Лет, меко непостојеће
крило!) — ал исти пренуће их глас:
„Сарајево! спржила те муња!“ — То мене
опет неко упомоћ зове. Очајник и мудрац,
дијете, протува и хуља — пред мојим
лицем измирени: све је једно, и све је

исто овдје. Ја острво сам, у срцу свијета,
до мене ништа не допире, само трома
крв његова, само језа што плута над свим.
Тишина, и ништа уоколо.

МЕЗАР СЕДМЕРО БРАЋЕ
(1878—1978)

Тринаест је тисућа невољних војника
тукло у врата овога града. Колико је
минуло дана у стотини минулих година?
Тако већ дуго на овом мјесту несрећник
сриче свој јад. Пожељети само треба
нешто сасвим чисто. Једноставније од
живота, и макар малко мудрије од смрти.

Богомоље бјеху утврдама, минарета —
пушкарнице. Сада је ово наша Фонтана
ди Треви. Са седам прозора, са седам
отвора, гдје све је руком простог мајстора
сачињено. Нешто ситног новца треба, нешто
муке, нешто мало надања и вјере. И тих
глас, испод седам мушебака сухих.

У смрти су се, овдје, браћа по рођењу
збратимила. И то је наша Фонтана ди Треви.
Наши су невини, углавном, мртви, али су
тим живље наше жеље: да се чедо не
разболи, да се драги врати, да мене
крилата ова несрећа над главом,
да нас заобиђу војске стоимене.

Нешто ситног новца треба, нешто муке. И
треба се уза зид склонити, док ценаза
прође. Шутећи треба испратити оком то тијело
што преко људских руку и рамена путује, то
тијело што имало је име, и имена нека
шапугало ноћу. Јер, свака је смрт — природна
смрт, кад доба мене, и године се слегну.